

Professionalitzar la direcció pública, per Guillem López-Casasnovas

Europa Espanya Català

0 Comentaris

El ministre Iceta acaba d'arribar al seu departament i ha nomenat ja una nova Comissió per a la Reforma de les Administracions Públiques . Els mitjans i jo mateix, com a persona interessada i codirector d'un màster interuniversitari de gestió pública que té trenta anys d'experiència, l'hauríem de 'saludar', atenent la importància d'una bona administració per al bé del país. La necessitem ara més que mai, que tenim sobre la taula la gestió dels fons europeus, d'importància capital per a la transformació de l'Estat. La notícia ha passat, no obstant i de moment, sense pena ni glòria . En primer lloc, potser perquè la gent ja sap per a què serveix, en general, fer una comissió (i creguin-me, sé del que parlo). En segon lloc, perquè un dels vicis dels polítics és fer sempre taula rasa de les feines anteriors i començar de nou, a partir dels tècnics que senten com a més pròxims.

L'administració, una altra reforma inajornable

El que li falta, segons la meva opinió, a l'Administració pública no són textos litúrgics, sinó accions concretes que caminin en la direcció adequada, sense esperar un 'big bang' impossible. I fer-ho de manera selectiva , però amb canvis radicals , per mostrar després que l'èxit del canvi es pot estendre a diferents àmbits. No el resoldrà un consens sobre el paper partint d'eufemismes, i menys encara, amb informes posats en mans de polítics porucs.

Recordo molt bé un sopar, al qual vaig ser convidat, i al qual assistia un economista americà important. Hi participava l'"inventor", l'administrativista conseller de la funció pública gallega, el de la 'finestreta única' del president Fraga. No va dir res durant la trobada; potser era qüestió d'idioma, però vaig trobar divertit quan l'amfitrió li va donar la paraula, perquè parlés de la seva iniciativa de reforma administrativa . Tot el que va saber dir va ser que el seu informe tenia vuit mil pàgines. L'economista, certament, no va poder més que dir, ni que fos per cortesia: «Really?» (¿de debò?). En la que jo vaig presidir el 2012, per a la reforma de l'Administració catalana, el grup va concretar les mesures en 31 pàgines. I ni així, tampoc.

Necessitem, certament, una professionalització del sector públic més gran. La idea de canvi polític i lleva de substitució administrativa és tan antiga com la de les cessanties vuitcentistes de Romanones. La gent ja veu avui aquell acaparament de poder com la 'menjadora' dels partits polítics en favor dels seus. Això, no obstant, no ho arregla una comissió ni la creació d'una nova casta de funcionaris públics 'de mèrit'. La situació política espanyola no està avui per a 'reformes d'Estat', i aquesta ho és; intentar-ho encara podria, fins i tot, empijorar les coses. Les alternatives poden ser pitjors: «sempre seràs emmascarat per una paella bruta», com reconeixia recentment Juan-José López Burniol. A més, les lleis són importants, però encara més ho és l'actitud dels qui les han d'aplicar. I, si hi ha voluntat política, amb l'actual normativa pública ja es pot avançar.

A més, resulta curiós l'escàs acord entre els experts sobre com aconseguir aquella professionalitat més gran, però sense obrir l'acreditació d'idoneïtat, més enllà de la formació feta en la mateixa Administració (; quan Macron acaba d'abolir l'ENA !), que una altra vegada permet deixar un traç polític més fàcil per a la legitimació del procediment. Es vol permeabilitat amb el sector privat , capaç de contribuir al canvi administratiu des de l'experiència d'altres sectors, amb la finalitat d'obrir finestres, però mantenint habitacions tancades. S'advoca per l' estabilitat , però fins i tot es parla d' indemnitzacions a causa d'una potencial pèrdua de confiança. No obstant, es diu que la

retribució s'ha de fer per resultats, volent garantir una bona retribució de l'input, aconseguit el mèrit. I s'acaba repetint, com un mantra, que aquesta sigui eficient i equitativa. El paper, en efecte, ho aguanta tot.

Entre tots